

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/19/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7619201941
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Popovičová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7619201941.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Popovičovej a členiek senátu JUDr. Gizely Majerčák a JUDr. Aleny Mikovej, v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Kováč, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kubániho 15 proti žalovanej: Y. C., T.. XX.X.XXXX, H. D. G. T. D., K. XXXX/XX, zastúpenej JUDr. Annamáriou Zátorskou, advokátkou, so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Štefánikovo námestie 5, o zaplatenie 11.973,80 eur s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 23.7.2021 č.k. 16Csp/45/2019-171 takto

rozhodol:

M e n í rozsudok vo vyhovujúcom výroku tak, že žalobu zamietá.

Žalovaná má nárok na náhradu trov konania vrátane náhrady trov odvolacieho konania voči žalobcovi v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 10.572,80 eur spolu s úrokom z omeškania, bližšie špecifikovaným vo výroku I rozsudku, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vrátane náhrady trov odvolacieho konania v rozsahu 81,48%, s tým že o výške náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom po právoplatnosti rozsudku.

2. Na zdôvodnenie rozhodnutia uviedol, že žalobca sa pôvodne vo vzťahu k žalovanej domáhal zaplatenia 11.973,80 eur s prísl. O časti tohto nároku bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa 23.12.2019 č.k. 16Csp/45/2019-89, pokiaľ ide o zaplatenie sumy 1.401 eur s prísl. tak, že žalobe bolo v tomto rozsahu vyhovené. V zostávajúcej časti bola žaloba zamietnutá. Rozhodnutie súd prvej inštancie v tejto vyhovujúcej časti odôvodnil tým, že v konaní mal za preukázané, že žalovanej bol na základe úverovej zmluvy, ktorú uzavrela so žalobcom dňa 20.1.2016 poskytnutý úver vo výške 4.000 eur, z ktorého doposiaľ uhradila sumu 2.599 eur. Zo splátkového kalendára zo dňa 19.1.2016 súdu vyplynulo, že úver mala žalovaná splácať v mesačných splátkach v počte 48 so splatnosťou splátky k 29. dňu toho ktorého mesiaca, pričom prvá splátka bola splatná dňa 29.2.2016 a posledná splátka mala byť splatná dňa 29.1.2020. Daný úverový vzťah súd prvej inštancie posúdil ako obchodnoprávny. Z čl. 1.11 zmluvy vyplynulo, že úver bol poskytnutý žalovanej na účely výkonu jej podnikateľskej činnosti vo výške 4.000 eur, pričom zvyšok úveru uvedený v bode 1.1 zmluvy (vo výške 9.248 eur) predstavuje odmenu za poskytnutie úveru, ktorá sa stala splatnou ku dňu poskytnutia úveru. Z obsahu zmluvy súdu vyplynulo, že výška odmeny predstavuje aj zmluvný úrok za poskytnutie úveru (zrejme už v jeho vyčíslenej podobe) vo výške 9.248 eur. Nakoľko z poskytnutého úveru vo výške 4.000 eur žalovaná ku dňu rozhodnutia

súdu uhradila sumu 2.599 eur, z toho vyplýva, že zostáva jej uhradiť titulom vrátenia úveru sumu 1.401 eur, preto žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi túto sumu spolu so zákonným úrokom z omeškania.

3. Potom ako Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací uznesením zo dňa 13.4.2021 zrušil spomínaný rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 23.12.2019 na základe odvolania podaného zo strany žalobcu vo výroku, ktorým v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá a v súvisiacom výroku o trovách konania, súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol o tejto žalobcom uplatnenej zostávajúcej časti nároku vo výške 10.572,80 eur s prísl. tak, že žalobe aj v tejto časti vyhovel a v zostávajúcej časti žalobu zamietol.

4. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní, po právnom posúdení veci v zmysle § 3 ods. 1, § 37 ods. 1, § 39, § 52 ods.1 až 4, § 544 ods. 1,2, § 545 ods. 1 až 3 a § 545a Občianskeho zákonníka, § 261 ods. 6 písm. d/, § 263 ods. 1, § 497, § 499, § 502 ods.1, 2, § 300, § 301, § 302, § 266 ods. 5 a § 265 Obchodného zákonníka, v znení platnom a účinnom ku dňu 19.1.2016, berúc do úvahy právny názor odvolacieho súdu vyslovený v zrušujúcom uznesení dospel k záveru, že žaloba je opodstatnená, čo do zaplatenia 10.572,80 eur s prísl., preto žalobe v tejto časti vyhovel a v zostávajúcej časti žalobu zamietol.

5. Na zdôvodnenie rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že v prvom rozsudku zo dňa 23.12.2019 sa vysporiadal s otázkou, že daný úverový vzťah nie je spotrebiteľským vzťahom, pričom tento záver nebol ani odvolacím súdom žiadnym spôsobom korigovaný resp. spochybnený, preto v ďalšom vychádzal z toho, že daný úverový vzťah, založený zmluvou o revolvingovom úvere, uzavretou medzi stranami sporu dňa 20.1.2016, je vzťahom obchodnoprávnym, upraveným Obchodným zákonníkom. Skutkovo ustálil, že na základe zmluvy žalobca ako veriteľ mal poskytnúť žalovanej ako dlžníčke na účely výkonu jej podnikateľskej činnosti úver vo výške 13.248 eur, pričom v skutočnosti jej poskytol reálne sumu 4.000 eur a zvyšok úveru vo výške 9.248 eur bol zo strany žalobcu ihneď predisponovaný na úhradu jeho odmeny za poskytnutie úveru, ktorá bola splatná ku dňu poskytnutia úveru. Ustálil, že suma 9.248 eur predstavuje medzi stranami sporu dojednaný zmluvný úrok v zmysle § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, nejde teda o odplatu za poskytnutie peňažných prostriedkov z tohto úveru. Vychádzajúc z čl. 4 bodu 4.1 zmluvy, táto viaže „zmluvnú odmenu“ žalobcu práve na poskytnutie peňažných prostriedkov, preto podľa názoru súdu prvej inštancie ide o „zmluvnú odmenu“ žalobcu vo výške 9.248 eur ako zmluvného úroku. Nestotožnil sa s názorom žalovanej, že odsek 4.1 zmluvy pripúšťa rôzny výklad, preto je na ťarchu strany, ktorá ho použila, v danom prípade na ťarchu žalobcu. Skutočnosť, že z poskytnutých peňažných prostriedkov (z úveru) žalobca na základe vzájomného zápočtu zadržal sumu na úhradu zmluvnej odmeny predstavujúcej zmluvné úroky vo výške 9.248 eur, sama o sebe nie je podľa názoru súdu prvej inštancie v rozpore so zákonom. Pokiaľ ide o skúmanie otázky rozporu výšky zmluvného úroku s dobrými mravmi resp. so zásadou poctivého obchodného styku, súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná neprodukovala žiadna dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti, preto uzavrel, že žalobcovi nárok na dojednané zmluvné úroky vo výške 9.248 eur, patrí. Nestotožnil sa s názorom žalovanej o tom, že vzájomným zápočtom pohľadávok žalovanej voči žalobcovi vo výške 13.240 eur a žalobcu voči žalovanej vo výške 9.248 eur došlo k zániku nároku žalobcu na jeho zmluvnú odmenu, teda zmluvný úrok vo výške 9.248 eur. Započítaním podľa názoru súdu prvej inštancie zostala nedotknutá pohľadávka žalobcu ako veriteľa voči žalovanej ako dlžníčke na splatenie úveru, nakoľko tento nebol predmetom započítania. Inými slovami povinnosť žalovanej vrátiť poskytnutú sumu úveru vo výške 13.248 eur zostala zachovaná. Je zrejmé, že 48 mesačných splátok po 276 eur predstavuje sumu 13.248 eur. Skutočnosť, že žalovanej vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi 13.248 eur znamená, že táto suma tvorí súhrn zmluvného úroku vo výške 9.248 eur a poskytnutej sumy úveru. Zaplatením sumy 9.248 eur v rámci mesačných splátok žalovaná nespláca opätovne zmluvný úrok žalobcovi, ale čiastku z nominálneho úveru (teda zo sumy 13.248 eur), ktorá bola použitá na úhradu „zmluvnej odmeny“. Mal za to, že žalobcovi vznikol voči žalovanej nárok na zaplatenie sumy 9.248 eur.

6. Žalobcovi vznikol nárok aj na zmluvnú pokutu, nakoľko niet pochýb o tom, že žalovaná meškala s úhradou už prvej splátky úveru, žalobca bol preto oprávnený požadovať úhradu zmluvnej pokuty vo výške 5% z nominálnej výšky úveru, preto žalobcovi patrí aj nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 662,40 eur. Žalovaná bola v omeškaní aj s desiatou a jedenástou splátkou, preto vznikol žalobcovi nárok aj na ďalšiu zmluvnú pokutu vo výške 662,40 eur, celkovo vo výške 1.324,80 eur.

7. Spolu s istinou zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania v zmysle § 369 ods. 1, 3 Obchodného zákonníka v spojení s § 1 nar. vlády č. 21/2013 Z.z.

8. Pri zohľadnení skutočnosti, že rozsudkom tunajšieho súdu sp.zn. 16Csp/45/2019-89 zo dňa 23.12.2019 bol žalobcovi voči žalovanej už právoplatne priznaný úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 713,- Eur od 31.01.2017 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 276,- Eur od 01.03.2017 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 276,- Eur od 30.03.2017 do zaplatenia a vo výške 8 % ročne zo sumy 136,- Eur od 30.04.2017 do zaplatenia, súd priznal týmto rozhodnutím predmetný úrok žalobcovi už len vo výške 8 % ročne z v poradí 5.splátky zo sumy 140,- Eur (t.j. zo sumy rozdielu sumy splátky 276,-EUR za mesiac apríl 2017 a vyššie uvedeným rozsudkom uvádzanej sumy 136,-EUR ako základu pre výpočet už právoplatne priznaného úroku z omeškania, t.j. 276,-EUR -136,-EUR =140,-EUR) a to za obdobie od 30.04.2017 do zaplatenia, a následne ďalšie dosiaľ nepriznané úroky vo výške 8 % ročne zo súm splátok žalovanou dosiaľ neuhradených, teda z v poradí 16.splátky splatnej dňa 29.05.2017 až po 48. splátku splatnú 29.01.2020.

9. Súd žalobu zamietol v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania, teda u splátok č. 15. až 48., pokiaľ ide o úroky z omeškania uplatnené za obdobie v deň ich riadnej zmluvnej splatnosti a pred dňom ich riadnej zmluvnej splatnosti, keďže na tieto žalobca vzhľadom na vyššie uvedené odôvodnenie vo veci neplatného predčasného zosplatenia úveru nemal nárok.

10. Pokiaľ ide o žalobcom uplatňovaný úrok z omeškania zo súm uplatnených zmluvných pokút , t.j. 2 x 662,40 EUR, t.j. z celkovej sumy 1.324,80 EUR, podľa článku 12 bod 12.1 predmetnej zmluvy tieto zmluvné pokuty boli splatné do 10-tich dní odo dňa vystavenia penalizačných faktúr, pre tú-ktorú z nich pričom penalizačná faktúra Č.. XXXXXXXXXX znejúca na sumu 662,40 Eur bola vystavená dňa 15.12.2016 a jej splatnosť stanovená na dňa 25.12.2016 a penalizačná faktúra č. XXXXXXXXXX znejúca na sumu 662,40 Eur bola vystavená dňa 15.01.2017 a jej splatnosť stanovená na dňa 25.01.2017.

11. Úrok z omeškania z týchto súm si však žalobca uplatnil až od 31.01.2017, teda až po ich splatnosti, preto mu ho súd z uvedenej sumy priznal tak ako ním bol uplatnený.

12. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1, 2 C.s.p. a vychádzajúc z pomeru úspechu a neúspechu strán sporu priznal žalobcovi ako v podstatnej časti úspešnej strane sporu nárok na pomernú časť trov konania v rozsahu 81,48% (90,74% - 9,26%).

13. Proti tomuto rozsudku, a to proti jeho vyhovujúcemu výroku a výroku o trovách konania v zákonnej lehote podala odvolanie žalovaná z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ C.s.p. a odvolaciu súdu navrhla, aby rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil a žalobu v prevyšujúcom rozsahu zamietol. Súd prvej inštancie porušil právo na spravodlivý proces, kedy si z posudzovania, či ide o primeranosť, resp. neprimeranosť zaplatenia sumy 9.248 eur spravil akúsi „výhybku“ argumentáciou, že žalovaná neuniesla dôkazné bremeno a teda, že svoje tvrdenia nepodložila dôkazmi. Súd prvej inštancie nerešpektoval právny názor vyslovený odvolacím súdom a tiež neprihliadol na to, že žalovaná pravidelne v prebiehajúcom konaní poukazovala na to, že pokiaľ sa žalobca domáha zaplatenia sumy 9.248 eur predstavujúcej úroky, je to s ohľadom na výšku v rozpore s dobrými mravmi, resp. so zásadou poctivého obchodného styku. Naposledy to bolo v podaní zo dňa 4.6.2021. Žalovaná nerozumie, prečo sa súd prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom nepriklonil k úvahe, ktorú prezentoval v skoršom rozsudku o neprimeranosti dojednaných úrokov a zároveň neskúmal, či zmluvné dojednanie o úrokoch nie je v rozpore so zásadou vyjadrenou v § 265 Obchodného zákonníka. Žalovaná má za to, že úrok vo výške 9.248 eur za poskytnutie úveru vo výške 4.000 eur je v rozpore s dobrými mravmi a preto by toto dojednanie malo byť určené súdom ako neplatné. Žalovanej nikto nevysvetlil, že v skutočnosti uzatvára úver na sumu 13.248 eur a nikto ju neupozornil na to, že úroky za poskytnutie úveru sú vo výške 9.248 eur, čo v skutočnosti spolu tvorí 22.496 eur. Žalovanej nikto bližšie nevysvetlil bod 9 zmluvy, ktorý hovorí o započítaní pohľadávok. Žalovaná sa domnievala, že uzatvára zmluvu o úvere na sumu 4.000 eur, preto je otáznou platnosť samotnej úverovej zmluvy. Nie je zrejmé, prečo súd neposudzoval primeranosť dojednanej zmluvnej pokuty vo výške 5% z nominálnej výšky úveru, na ktorú neprimeranosť žalovaná viackrát poukazovala.

14. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovanej bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 zák. č. 360/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), v rozsahu danom ust. § 379 a § 380 C.s.p., z hľadísk uplatnených v odvolacích dôvodoch a dospel k záveru, že odvolanie je opodstatnené.

15. Odvolaním bol napadnutý (len) rozsudok v jeho vyhovujúcom výroku, preto len tento sa stal predmetom odvolacieho prieskumu, vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania. Rozsudok v zamietajúcom výroku nebol odvolaním napadnutý, preto nadobudol právoplatnosť a nestal sa predmetom odvolacieho prieskumu.

16. Odvolací súd je v prejednávanej veci toho názoru, že súd prvej inštancie pri posudzovaní nároku žalobcu na príslušenstvo právoplatne prisúdenej istiny skorším rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa 23.12.2019 č.k. 16Csp/45/2019-89 vec nesprávne právne posúdil, v dôsledku čoho nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy. Dospel tak k nesprávnemu záveru o opodstatnenosti nároku žalobcu na zaplataenie príslušenstva prisúdenej istiny, vrátane nároku na zmluvnú pokutu.

17. Ako už bolo skôr konštatované, žalobca sa pôvodne domáhal vo vzťahu k žalovanej zaplataenia sumy 11.973,80 eur s prísl., z toho sumy vo výške 1.401 eur s prísl., predstavujúcej zostatok poskytnutého úveru, ktorý nebol ku dňu rozhodnutia súdu zo strany žalovanej uhradený. O tomto nároku žalobcu bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa 23.12.2019 č. k. 16Csp/45/2019-89, keď súd prvej inštancie ustálil, že z celkovo poskytnutého úveru vo výške 4.000 eur žalovaná uhradila ku dňu rozhodnutia sumu 2.599 eur. Preto jej zostáva doplatiť 1.401 eur, na zaplataenie ktorej sumy súd zaviazal žalovanú spolu s príslušenstvom. Daný úverový vzťah založený Zmluvou o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX posúdil ako vzťah obchodnoprávny, ktorý sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. Z obsahu zmluvy súdu vyplynulo, že úver bol poskytnutý žalovanej ako dlžníčke na účely jej podnikateľskej činnosti, preto nejde o vzťah spotrebiteľský, keďže žalovaná ako dlžníčka v tomto vzťahu nevystupovala v pozícii spotrebiteľa.

18. Nárok žalobcu v zostávajúcej časti, o ktorom bolo napadnutým rozsudkom rozhodnuté predstavuje príslušenstvo pohľadávky, spočívajúce v nároku na zaplataenie dojednaných úrokov vo výške 9.248 eur a zmluvnej pokuty vo výške 1.324,80 eur.

19. Vychádzajúc z ust. § 219 ods. 4 C.s.p. niet pochýb o tom, že účinky právoplatného rozhodnutia sa vzťahujú na strany sporu, a to aj vtedy, ak ako predbežnú otázku posúdil súd právny vzťah medzi stranami sporu, ktorý sa vyriešil právoplatným rozhodnutím. Z takejto úpravy vyplýva povinnosť súdu v prípade riešenia predbežnej otázky v následnom konaní považovať za záväzné právne posúdenie skorším právoplatným rozhodnutím o takejto otázke, teda súd je povinný neodchýliť sa od právoplatného rozhodnutia, ktorým sa vyriešila otázka právneho vzťahu medzi stranami sporu v inom občianskosúdnom konaní. Prejudiciálne dôsledky vyplývajúce z právoplatného vyriešenia otázky posúdenia právneho vzťahu medzi stranami sporu ako obchodnoprávneho sa preto vzťahujú aj na následné konania o príslušenstve právoplatne priznanej pohľadávky. V ďalšom odvolací súd z týchto dôvodov vychádzal z toho, že zmluvný vzťah, založený predmetnou úverovou zmluvou medzi stranami sporu je vzťahom obchodnoprávnym, upraveným Obchodným zákonníkom.

20. Žalobca sa v tomto konaní domáha voči žalovanej zaplataenia zmluvného úroku.

21. V danom prípade niet pochýb o tom, že strany sporu uzavreli dňa 19.1.2016 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 230501-73418. Z bodu 1.1 predmetnej zmluvy vyplynulo, že veriteľ (žalobca) sa touto zmluvou zaviazal poskytnúť dlžníkovi (žalovanej) na účely výkonu podnikateľskej činnosti úver v dohodnutej nominálnej výške 13.248 eur do ôsmich dní od doručenia jedného podpísaného rovnopisu tejto zmluvy dlžníkom veriteľovi vrátane všetkých príloh. Z bodu 2.1 zmluvy vyplynulo, že dlžník sa zaviazal splatiť veriteľovi úver na bankový účet veriteľa v 48 mesačných splátkach vo výške 276 eur splatných podľa splátkového kalendára, ktorý je prílohou č. 1 zmluvy, ktorá je nedeliteľnou súčasťou zmluvy. Z bodu 4.1 zmluvy vyplynulo, že za poskytnutie úveru sa dlžník zaviazal zaplatiť veriteľovi zmluvnú odmenu, ktorá predstavuje úroky za poskytnutie úveru. Zmluvná odmena predstavuje 9.248 eur a je splatná ku dňu poskytnutia úveru. Z vykonaného dokazovania tiež vyplynulo, že žalovaná požiadala o poskytnutie úveru žalobcu vo výške 4.000 eur (žiadosť o úver zo dňa 18.1.2016). Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že na základe tohto úveru bola vyplatená žalovanej dňa 20.1.2016 suma 4.000 eur zo strany žalobcu.

22. Z obsahu zmluvy tak vyplýva, že zmluvné strany dojednali úrok v pevnej čiastke vo výške 9.248 eur z poskytnutého úveru vo výške 13.248 eur. Tento úver sa žalovaná zaviazala vrátiť v 48 mesačných splátkach po 276 eur.

23. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

24. Podľa § 502 ods. 1,2 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvykle úroky, požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že dojednaná výška úrokov sa týka ročného obdobia.

25. Podľa § 265 Obchodného zákonníka výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.

26. Zásada uplatňovania poctivého obchodného styku v zmysle vyššie cit. ust. § 265 Obchodného zákonníka slúži na ochranu zmluvných partnerov pred šikanóznymi tendenciami a praktikami v obchodovaní a je aplikovateľná v rámci obchodnoprávných vzťahov aj pri posudzovaní výšky dojednaných úrokov. V rozpore so zásadou poctivého obchodného styku môže byť len výkon práva, nie právny úkon samotný, z ktorého je právo uplatňované. Predpokladom kvalifikácie určitého konania ako rozporného so zásadami poctivého obchodného styku nie je len samotná disproporcija medzi výškou dojednaného úroku a povahou zmluvného vzťahu, ale k tomu musia prísť ďalšie skutočnosti napr. zneužitie hospodárskej prevahy zmluvnou stranou, poškodenie iných subjektov a iné.

27. Obchodník v zmysle vyššie cit. ust. § 265 Obchodného zákonníka nesmie prekročiť medze, ktoré vyplývajú zo zásad poctivého obchodného styku pri presadzovaní svojich záujmov, nesmie zneužívať práva, ktoré mu podľa zákona vznikli. Pôsobenie zásady poctivého obchodného styku má ochraňovať zmluvných partnerov pred šikanóznymi praktikami a tendenciami v obchodovaní. O šikanovanie ide vtedy, ak výkon práva zreteľne smeruje iba k zjavnému poškodeniu iného subjektu.

28. Vychádzajúc z aplikácie ust. § 265 Obchodného zákonníka na daný prípad odvolací súd dospel k záveru, že žalobca porušil rovnováhu postavenia účastníkov v právnom vzťahu už na začiatku tohto právneho vzťahu, keď zneužil svoje dominantné postavenie vyplývajúce z toho, že je nebankovým subjektom, poskytujúcim úvery, ktorý pri uzavretí zmluvného vzťahu so žalovanou použil formulárovú zmluvu, ktorej podmienky vopred stanovil bez toho, aby žalovaná ako druhá zmluvná strana mohla akýmkoľvek spôsobom tieto ovplyvniť. Využil, že žalovaná bola v čase uzavretia zmluvy, ktorá bola vzhľadom na jej obsah výrazne koncipovaná v jej neprospech v hospodársky nepriaznivej situácii, keď ako sama uviedla ostatné či už bankové alebo nebankové subjekty jej v nepriaznivej finančnej situácii odmietli poskytnúť úver. Zmluvné dojednania, obsiahnuté v predmetnej zmluve o úvere nesú jednoznačne znaky nerovnosti a nevyváženosti. Tie sa prejavili v tom, že žalobca ako veriteľ sa zaviazal poskytnúť žalovanej ako dlžníčke úver vo výške 13.248 eur napriek tomu, že žalovaná žiadala o úver vo výške 4.000 eur, pričom reálne zo strany žalobcu bol poskytnutý úver vo výške 4.000 eur. Zmluvná odmena v podobe úrokov bola medzi zmluvnými stranami dojednaná pevnou sumou vo výške 9.248 eur zo sumy úveru vo výške 13.248 eur. Celková suma úveru spolu s dojednaným úrokom, predstavujúca sumu 13.248 eur bola rozpočítaná na 48 mesačných splátok po 276 eur splatných podľa splátkového kalendára. Jednoznačné znaky nevyváženosti nesie aj dohoda o započítaní obsiahnutá v bode 9.1 zmluvy, keď došlo k započítaniu neexistujúcej pohľadávky žalobcu voči žalovanej vo výške 13.248 eur oproti jej povinnosti zaplatiť dojednaný úrok vo výške 9.248 eur.

29. Okolnosti a podmienky, za ktorých vznikla zmluva a za ktorých bola plnená podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne nasvedčujú tomu, že žalovaná ako dlžníčka bola na základe tohto zmluvného vzťahu šikanovaná. Zmluvne sa zaviazala uhradiť neprimerane vysoké úroky vo výške 9.248 eur, viac ako dvojnásobne prevyšujúce úver vo výške 4.000 eur, čo jednoznačne svedčí o tomto závere. Žalobca jednoznačne konal v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku, keďže zmluvné dojednania nesú znaky nerovnosti a nevyváženosti, preto tieto nemôžu požívať právnu ochranu.

30. Na základe týchto úvah odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovi nemožno priznať nárok na dojednané úroky, ktoré vychádzajú z nerovného a nevyváženého právneho vzťahu, nesúceho znaky šikanovania, ktorých výška navyše jednoznačne prevyšuje výšku obvykle požadujúcu bankami a je jednoznačne oproti poskytnutému úveru neprimerane vysoká. Z rovnakých dôvodov nepatrí žalobcovi ani nárok na zmluvnú pokutu.

31. Na základe týchto úvah odvolací súd v zmysle § 388 C.s.p. zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu vo vyhovujúcom výroku zamietol.

32. O trovách konania rozhodol v zmysle § 365 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1,2 C.s.p. tak, že žalovanej, ktorá bola v podstatnej časti úspešná, priznal plnú náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je

podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).